

Jos Yhdysvaltain tuotanto ja jakolaitoksissa tarvitsee työläisten tehdä 560,000,000 työtuntia viikossa ja jos sen tuntimäärän nyt tekee 17½ miljoonaa työläistä, niin jaettakoon tämä tuntimäärä tasan 35 miljoonan työläisen kanssa. Silloin siitä tulisi vain 16 tuntia kullekin työläiselle viikkoa kohden ja työttömyys olisi esimerkkimme mukaan ja verrannollisesti puheen poistettu. Täten olemme tulleet yhteen I. W. W:n työttömyyden poistamisohjelman kanssa. Sen mukaan 16-tuntinen työviikko on jaettu neljään nelituntiseen työpäivään, joka olisi kyllin pitkä työaika nykyään käytännössä olevilla tehokkailla ja konemaisilla työkaluilla työskennellessä.

Tämä I. W. W:n työttömyyden poistamisohjelma on sellainen, että sen käytäntöön asettamisessa ei tarvitse äänestää, eikä valita työttömille työtä etsivää komiteaa. Sen toteuttamisessa ei myöskään tarvita politikoitsijoita, eikä viisaita tiedemiehiä. Työläiset itse voivat hank-

kia työtä kaikille työttömille sen yksinkertaisen menettelytavan kautta, että lyhentävät työpäivänsä nelituntiseksi, sen sijaan että he tähän saakka ovat tehneet kahdeksantuntisia tai sitä pitempiä työpäiviä; sekä tekevät tästä lähtien työtä vain neljä päivää viikossa, entisen kuuden tai seitsemän päivän asemasta.

Mutta niin tehosa kuin tämä työttömyyden poistamiskeino onkin, niin sitä ei kuitenkaan voida toteuttaa käytännössä yksilöllisten toimienpiteiden kautta. Sen toteuttaminen vaatii teollisuuskäytännössä järjestettyä joukkotoimintaa, sellaista johon I. W. W:n taholta on työläisiä kehoitettu ryhtymään.

Lukijan itsensä harkittavaksi jää, kannattaako hänen järjestyä toisten työläistovereittensa kanssa tämän ohjelman toteuttamista varten. Jos havaitset sen kannattavan, niin järjesty alasi teollisuusunioon ja kehoita toisiakin työläistovereitasi järjestymään.

Työttömien Ihmisoikeudet

KUN liukaskielinen politikoitsija kalastelee ääniä tai joku kapitalistiluokan jäsen havaitsee etujensa mukaiseksi saada kansan myötätunnon puolelleen, niin silloin he puhuvat siinä äänijalissa kuin he antaisivat meille palkkatyöläisillekin ihmisarvon ja oikeuden. Mutta he tekevät sen vain määrättyinä vuosina ja vissien tilanteiden esiintyessä sekä silloin kun heidän etukysymyksensä sitä vaatii. Heti sen jälkeen kun politikoitsija on saanut virkapaikan, tai työvoiman ostaja onnistunut alentamaan työläistensä palkkoja heidän vastarintaan nousematta palautuu heidän siveyskäsitteensä vakiintuneeseen tilaan, joka on niin eläimellisen raakaa, että sitä on vaikea sanoa kuvailla. Siksi valaisemmekin sitä joillakin aikamme esimerkeillä.

Muistamme vallan hyvin kuinka nykyinen presidenttimme vaalipuheissaan selitti, että työttömällä työläisilläkin on oikeus elää ja jatkaa sukuaan yhtä hyvin kuin niilläkin, jotka saavat toimeentulonsa muutoin kuin työvoimansa myymisen kautta. Hän lupasi muodostaa sellaisen hallituksen, joka tulee valvomaan

kansan suuren enemmistön parasta ja huolehtimaan siitä, että he saavat kylliksi elintarpeita voidakseen jatkaa elämää ihmiskunnalle ominaisten siveyskäsitteiden mukaisesti silloinkin kun heillä ei ole mahdollisuutta saada työvoimaansa kaupaksi. Tämä oli sellainen vaalisyytti, johon kansan suuri enemmistö tarttui kiinni ja Roosevelt tuli valituksi presidenttiksemme.

Uuden hallituksen toimesta sitten muodostettiin niinkutsuttu työttömien avustushallinto, jonka tehtäväksi jäi huolehtia siitä, että työttöminä olevat ihmiset voivat elää ja jatkaa elämää siveellisesti. Mitä kaikkea tuohon siveellisen elämän jatkamiseen presidenttimme käsityksen mukaan sisältynee, sitä emme varmuudella tiedä, mutta mikäli avustushallinnon virkailijain raporttien johdosta voimme päätellä, niin siihen ei suinkaan sisälly suvun jatkaminen eikä avioittuminen.

Aivan hiljattain olemme nähneet lukuisia avustushallinnon virkailijain sanomalehdissä julkaistuja raportteja, joissa on tuotu ilmi paheksuudessa äänilajissa se seikka, että syntyväi-

syys on lisääntynyt työttömien työläisten keskuudessa. Raporteissa on myöskin viitattu siihen, että useat työttömät ovat todennäköisesti menneet naimisiin saadakseen siten enempi avustusta. Niin työttömien avioliittoon menoa kuin heidän suvunjatkamistaankin on raporteissa pidetty epäoikeutettuna tekona ja annettu ymmärtää että suvun jatkaminen sekä avioliittoon meno-oikeus on vain sellaisilla, joiden toimeentulo on taattu ja jotka eivät ole riippuvaisia avustuksesta.

Nykyisen hallitsevanluokan ja sen etujen valvojain siveyskäsitteet eivät siis ole yhtään korkeammat kuin oli aikoinaan Rooman orjajhteiskunnan valtaistulmilla istujain ja maajorjain omistajain, feudaliherrojen. Lukiessamme noiden aikojen historiaa, lienee monelle meistä syntynyt sellainen ajatus, että silloiset orjien omistajat olivat raakoja ja sivistymättömiä, kun he kielsivät orjiltansa avioliiton ja suvunjatkamisen. Moni, varsinkin tämän "kansanvaltaisen" Yhdysvaltain hallituksen alamainen, olisi muutama vuosi sitten pannut päänsä pantiksi ettei sellaiset viittailutkaan tulisi kysymykseen tässä maassa kahdennelläkymmenennellä vuosisadalla.

Työttömien avioliittoon meno ja sukunsa jatkaminen on nyt kuitenkin asetettu kyseenalaiseksi niin Yhdysvalloissa kuin monessa muussakin maassa ja se korkea sivistys, jonka tämän vuosisadan ihmisten on väitetty omaavan, ei ole toistaiseksi tehnyt mitään luontaisen ihmisoikeuksien säilyttämiseksi.

Näinollen johtuu mieleen, ettei palkkatyöläisillä mitään siveyskäsitteitä olekaan, ei ainakaan mikäli ne koskevat heidän jokapäiväistä elämäänsä ja luonnollisten viettiensä tyydyttämistä. Ja kapitalistiluokan siveyskäsitteet, mikäli sillä niitä on, ovat aina sopusoinnussa sen luokan taloudellisten etukysymysten kanssa ja ovat jatkuvasti muunnoksen alaisena. Joten silloin, kun työvoimanostajat käsittävät heille läheisessä tulevaisuudessa tulevan puutteen työvoimasta, on työläisillä siveelliset oikeudet menneä avioliittoon ja jatkaa sukuaan. Samoin myös silloin, kun hallitseva luokka tarvitsee kanuunanruokaa suunnittelemansa sodan voittamisessa. Mutta silloin, kun kapitalisteilla on työvoimaa ja kanuunan ruokaa yllin kyllin saatavana, on työläisten avioliittuminen ja sukunsa

jatkaminen epäsiiveellinen ja yhteiskunnan hyvinvointia häiritsevä teko.

Suurella osalla työläisistä on vielä toistaiseksi sellainen käsitys, ettei työttömien avioliitto- ja suvunjatkamiskielto sentään tule astumaan voimaan.

He voivat olla oikeassa, mutta vain sillä ehdolla että hallitsevaluokka havaitsee tarpeelliseksi tuottaa kanuunanruokaa todennäköisesti läheisessä tulevaisuudessa puhkeavia sotia varten. Muussa tapauksessa kyseessäolevat kielto-säädökset tulevat astumaan voimaan ilman mitään vastarintaa; voipa sanoa työväenluokan jäsenten suosiollisella avustuksella.

Suosiollisella avustuksella tässä tarkoitamme sitä menettelytapaa, johon palkkatyöläiset ovat turvautuneet viimeisten vuosikymmenien aikana, yrittäessään yksilöinä itseään auttaa. Tässä itsensä auttamisessa ovat työläiset kieltäytyneet avioelämästä ja suvun jatkamisestakin itselleen turmiota tuottaneessa mittakaavassa.

Luonnottomuuttaan se on puolustanut järkevyyteensä viittaamisella, johdonmukaisuutta noudattaen sen siis tulisi nyt ryhtyä tukemaan hallitsevan luokan aikeita työväenluokan sukupuolisten suhteiden rajoittamisessa ja edistää sellaisten määrittelyjen voimaan saattamista. Muuten, jos palkkatyöläiset alistuvat sukupuolisuussuhteitakin koskevien määrittelyjen alaiseksi, niin lienee paikallaan kysyä, mitä varten oikeastaan elämme tai olemme olemassa?

Eräs elämänopin tutkija selittää kaikkien elollisten olentojen elämän tärkeimpänä tehtävänä olevan sen säilyttämisen ja edelleen jatkamisen. Hän sanoo meidän olevan tuloksen vanhemmemme elämän työstä ja jos oletamme, että elämän tärkein tehtävä on suvun jatkaminen ja niin asiat todellisuudessa ovatkin, tunnustammepa sitä tai ei, niin meidän työemme ei ole täydellisesti suoritettu ilman sukumme jatkamista.

Tämän yhteydessä voitaisiin kylläkin viitata muuhin, mutta se tuo silmämme eteen niin synkkämielisen kuvan, ettemme suinkaan lähde ihmiskuntaa siihen suuntaan kehittämään.

Mikäli otamme kysymykseen avioliittoa ja suvun jatkamista koskevat oikeudet, niin kenellä niihin sitten on oikeus, jollei niillä jotka kaiken työn suorittavat tässä yhteiskunnassa ja ne ovat ennenkaikkea palkkatyöläiset.